

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ . . . δρ. 12.—
Ἐξάμηνος . . . > 6,50
Τρίμηνος . . . > 3,50
ἂν συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἡμέραν μηνός.

Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ . . . φρ. 15.—
Ἐξάμηνος . . . > 8.—
Τρίμηνος . . . > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προσηγομένον ἐνδὺν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ὀκτωβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 47

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'. (Συνέχεια)

Τυλίχθηκα λοιπὸν ὅλος καὶ δὲν ἄρ-
γησα νὰ ζεσταθῶ.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ περι-
στατικόν, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή μᾶς ξεκού-
νησε, ξαναπέσαμε στὴν ἀπελπισία καὶ
στὸ φόβο τοῦ θανάτου. Φαί-
νεται ὅμως πῶς ἐγὼ φοβού-
μουν λιγώτερο ἀπ' τοὺς συν-
τρόφους μου, γιατί ἐνῶ αὐ-
τοὶ ἔμεναν ἄγρυπνοι, ἐμένα
στὸ τέλος μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ θέσις μου
δὲν ἦταν κατάλληλη κι' ἐ-
κινδύνευα νὰ πέσω στὸ νερό,
ὁ Δάσκαλος πῆρε τὸ κεφάλι
μου κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη
του. Δὲν μοῦ τῶφιγγε πολὺ
δυνατά, ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ
μ' ἐμποδίξῃ νὰ πέσω, κι' ἔτσι
κοιμούμουν τὴν νύκτα καὶ τὴν
μέραν. Τί καλὴ καρδιά πού εἶχε ὁ ἄν-
θρωπος αὐτός μὲ τὸ γερὸ κε-
φάλι! Κάθε φορὰ ποῦ μισο-
ξυπνοῦσα, ἄλλαζε μόνο τὴ θέ-
ση τοῦ μουδιασμένου τοῦ μπρά-
τσου, ἔπειτα πάλι ἔμενε ἀκί-
νητος καὶ μοῦλεγε σιγά:

— Κοιμήσου, παιδί μου, μὴ
φοβάσαι, σὲ κρατῶ. Κοιμήσου,
μικρέ.

Καὶ ξανακοιμούμουν χωρὶς
φόβο, γιατί ἤμουν βέβαιος πῶς
δὲν θὰ μᾶφινε.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ-
λοένα ἀκούγαμε τὰ βαγονάκια,
ποῦ βουτοῦσαν κανονικὰ στὸ
νερό.

— Ἦταν ἡ μόνη μας ἐλπίδα
κι' ἡ μόνη μας παρηγοριά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ἀνυπόφορη εἶχε γίνεῖ ἡ θέσις μας ἀ-
πάνου στὰ στενὰ ἐκεῖνα σκαλιά. Ἀπο-
φασίσαμε νὰ τὰ πλατύνουμε καὶ καθένας
βάλθηκε στὴ δουλειὰ μὲ τὰ σωστά του.
Ξαναρχίσαμε μὲ τὰ μαχαίρια μας νὰ
σκάψουμε τὸ κάρβουνο καὶ νὰ πετοῦμε
τὰ τρίμματα.

Ἐπειδὴ τώρα εἶχαμε στερεὸ ὑποστή-
ριγμα γιὰ τὰ πόδιά μας, ἡ ἐργασία μας
ἦταν πρὶς εὐκολία καὶ καταφέραμε γρή-

γορα νὰ σκάψουμε ἀρκετὰ ὥστε νὰ με-
γαλώσουμε τὴ φυλακή μας. Κι' ἦταν
πραγματικῶς μεγάλη ἀνακούφιση γιὰ
μᾶς ὅταν μπορέσαμε νὰ ξαπλώσουμε
ὁλόκαιρο τὸ κορμί μας στὰ σκαλιά ἐ-
κεῖνα, ὅπου πρῶτα καθόμαστε μόνο μὲ
τὰ πόδια κρεμασμένα.

Ἄν κι' ἡ φέτα τοῦ Καρροῦ μᾶς
εἶχε μοιρασθῇ μὲ τὴ μεγαλύτερη οἰκο-
νομία, ἐπιτέλους τὴ φάγαμε ὅλη. Μπο-
ρῶ μάλιστα νὰ πῶ ὅτι τὸ τελευταῖο
κομματάκι μᾶς δόθηκε μὲ τὴν ὥρα γιὰ
νὰ τὸ πάρουμε καὶ νὰ τὸ φάμε·
γιατί ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλ-
λων πεινασμένων κατάλαβα, ὅτι
ἂν ὑπῆρχε κι' ἄλλο ψωμί, θὰ μᾶς
τὸ ἀρπαζαν μὲ τὴ βία γιὰ νὰ τὸ
φᾶνε καίνοι.

Τώρα πιά κανένας σχεδὸν δὲν
μιλοῦσε. Ὅσο στὴ ἀρχὴ ἦταν ὅλοι
εὐγλωττοι, τόσο σιωπηλοὶ ἦταν
τώρα ποῦ ἔβλεπαν νὰ παρατείνε-
ται ἡ φυλάκισή μας· ἀλλὰ καὶ ἂν
μιλοῦσε κανεὶς, ἐν' ἀπ' τὰ δυὸ θὰ
ρωτοῦσε: ἢ τί ἔκαναν ἀπέξω γιὰ
νὰ μᾶς σώσουν, ἢ πόσον καιρὸ ἤ-
μαστε κλεισμένοι κεῖ-μέσα. Ἦταν
τὰ μόνα θέματα, τὰ μόνα προβλή-
ματα ποῦ μᾶς ἀπασχολοῦσαν. Ἀλλ'
ἂν στὴν ἀρχὴ τὰ συζητούσαμε μὲ
τόση θερμότητα, ἂν φιλονεικούσαμε
σχεδὸν γι' αὐτά, τώρα δὲν προ-
φέραμε παρὰ λίγα λόγια. Ἀμα
ρωτοῦσε κανένας, τοῦ ἀπαντοῦσαν
ἀπλῶς:

— Καλὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Ἦμαστέ, ἀλήθεια, θαμμένοι
δυὸ μέρες ἢ ἑξή; Θὰ τὸ βλέπαμε
ὅταν θὰ ἐφθανε ἡ στιγμή τῆς σω-
τηρίας. Μὰ θὰ ἐφθανε ποτὲ αὕτη
ἡ στιγμή; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἄρ-
χισα ν' ἀμφιβάλλω πολὺ. Μὰ κι'
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔφευγαν κάπου-
κάπου λόγια, ποῦ μαρτυροῦσαν
ὅτι ἡ ἰδια ἀμφιβολία τοὺς ἐκυ-
ρίευε.

— Τὸ μόνο ποῦ μὲ παρηγορεῖ,

«Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, τὸ πλῆθος φθάνει στὸν Τρουγέρα.» (Σελ. 361, στ. γ')

ἂν μείνω γιὰ πάντα δῶ μέσα, εἶπε ὁ Μπεργκουνού, εἶναι πού ἡ ἐταιρεία θὰ βγάλῃ σύνταξη στὴ γυναικὰ μου καὶ στὰ παιδιά μου· τοῦλάχιστο δὲν θὰ καταντήσουν ζητιάνοι.

Ὁ Δάσκαλος, σὰν ἀρχηγός, θεωροῦσε χρέος του καὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ· γιατί ἐκρίνε πῶς ἡ ἀπελπισία ἦταν τόσο ἐπικίνδυνη στὴ θέση μας, ὅσο κι' ἡ θέση μας ἑῷ ἴδια.

— Δὲν θὰ μείνῃς ἐδῶ-μέσα περισσό-τερο ἀπὸ μᾶς, ἀποκρίθηκε στὸν Μπεργκουνού· τὰ βγαλνὰκια δουλεύουν καλὰ, τὸ νερὸ χαμηλώνει.

— Ποῦ χαμηλώνει τὸ νερὸ;

— Στὰ πηγιάδια.

— Αὐτὴ στὴ στοά;

— Ὅχι γίνῃ κι' αὐτό· περίμενε.

— Ἀλήθεια, Μπεργκουνού, εἶπε ἄ-ξαφνὰ ὁ Καρρορῆς, ἂν χρεωκοπήτῃ ἡ ἐταιρεία μας, ὅπως ἐχρεωκόπητε ἡ ἐταιρεία τοῦ Δάσκαλου, τί θὰ γίνουν ἡ γυναικὰ σου καὶ τὰ παιδιά σου;

— Σάπια, βλάκα, ἡ ἐταιρεία μας δὲν ἔχει ἀνάγκη.

— Δὲν εἶχε ἀνάγκη, ὅσο εἶχε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο· μὰ τώρα πού τὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἐπινίγηκε;... Ἄς εἶναι ὅμως, ἂν ἦμουν τώρα ἔξω, θὰ χαίρομαι πολύ.

— Γιατί;

— Γιατί θὰ βλέπα τοὺς διευθυντάδες καὶ τοὺς μηχανικοὺς μὲ πεσμένα αὐτιά. Δὲν θὰ εἶναι πιά περὶ ἡμεῶν σὰν πρῶτα. Ψέμματα;

Ἐκτός ἀπὸ τὸ Δάσκαλο πού ἐκρυβε τὰ αἰσθήματά του, κι' ἀπὸ τὸν Καρρορῆ, πού δὲν αἰσθάνονταν μεγάλη πρά-γματτα, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δὲ μιλούσαμε πιά γιὰ σωτηρία· μόνο λόγια ἀπελπι-σίας ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας στὰ χεῖλη.

— Λέγε, ὅτι θέλεις, Δάσκαλε· τὰ βγαλνὰκια δὲν θὰ μπορέσουν ποτέ νὰ βγάλουν τόσο νερὸ.

— Κι' ὅμως σὰς ἔκαμ' τὸ λογαρια-σμοῦ τότες φορές· λιγὰκι ὑπομονή.

— Ὁ λογαριασμός δὲν θὰ μᾶς βγά-λῃ ἀπὸ δῶ μέσα.

Ὁ λόγος ἦταν τοῦ Παγγῆ.

— Ἀλλὰ ποιός;

— Ὁ Θεός.

Φυσικά, ἀποκρίθηκε ὁ Δάσκαλος· τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ γίνῃ καὶ θὰ σω-θοῦμε.

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Παγγῆς, πῶς, ἂν βρισκόμαστε δῶ μέσα, εἶναι γιατί ὑπάρχουν μετὰξὺ μας καὶ κα-κοί, πού ὁ Θεός θέλῃτε νὰ τοὺς τιμω-ρήσῃ.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπε ὁ Μπεργκου-νού. Ὁ Θεός θέλῃτε νὰ δώτῃ σὲ κά-ποιον ἀπὸ μᾶς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεπηλ-ρώτῃ κάποιον μεγάλο τοῦ ἀλάτρημα. Στὸν Παγγῆ; ὅς ἐμένα; Δὲν ξέρω. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ περυσιαζόμουν μπροστὰ στὸ

Θεὸ μὲ τὴ συνειδήτη πὺρ ἡττυχῇ, ἂν μποροῦσα νὰ ζήτω τίς τελευταῖες μου ἡμέρες σὰν καλὸς Χριστιανός. Τὸν πα-ρακαλῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά νὰ μοῦ συγχωρήσῃ τίς ἀμαρτίες!

Καί, γονατίζοντας, κτύπητε μὲ τίς παλάμες του τὸ στήθος.

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἀμαρτίες καὶ τ' ὁ-μολογῶ μπροστὰ ὅς ὅλους σας! Ὁρῶναξε κι' ὁ ἄγ-Γιάννης ὁ προστάτης μου, ξέ-ρουν καλὰ πῶς ποτέ μου δὲν ἀλάτρητα θεληματικὰ καὶ πῶς ποτέ μου δὲν ἔ-δραψα κανένα.

Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ἡ ἐπίδραση τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης φυλῆς, ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ἡ ἐξάντληση ἀπὸ τὴν πείνα, τὸ θαμπὸ φῶς τῆς λυχνίας πού μόλις ἐφώτιζε τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ σκηνή· μὰ καθὼς ἀκούγα τὴν δημόσια αὐτὴ ἐξομολόγη-ση, αἰθάνομαι μὴ συγκίνητη βα-θεία καί, σὰν τὸν Παγγῆ καὶ τὸν Μπερ-γκουνού, ἤμουν ἔτοιμος νὰ γονατίσω κι' ἐγὼ καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ. Ἐξαφνὰ, ἄ-κούστα ἀπὸ πίσω μου ἔνα λυγρὸ καὶ γυ-ρίζοντας, εἶδα τὸν πελώριο Κομπαιροῦ πού γονατίζε χάμω. Εἶχε κατεβῇ πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὸ σκαλί του γιὰ νὰ πάρῃ στὸ δικό μας τὴ θέση τοῦ Καρρορῆ, κι' ἔτσι τὸν εἶχα κοντά μου.

— Ὁ ἄλαστονός, ὁρῶναξε, δὲν εἶ-ναι οὕτε ὁ Παγγῆς, οὕτε ὁ Μπεργκου-νού· εἰμ' ἐγὼ! Ἐμένα τιμωρεῖ ὁ Θεός, ἀλλὰ μετὰ, μετὰ. Ἀκούστε νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν: Ἄν βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα, ὀρκίζομαι νὰ διορθώσω τὸ κα-κὸ πού ἔκαμα· ἂν δὲν βγῶ, διορθώστε το σέις. Ἐδῶ κι' ἔνα χρόνο, ὁ Ρουκέτ-τος καταδικάστηκε σὲ πέντε χρόνια φυ-λακῇ, γιατί ἔκλεψε τάχα ἕνα ρω-λόγι ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Βιντάλ. Εἶναι ἄθωρος. Ἐγὼ τὸ ἔκλεψα, ἐγὼ ἔκλεψα τὸ ρολόι. Τέχω κρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι μου. Ἄν σηκώσετε τὴν τρίτη πλάκα ἀριστερά, θὰ τὸ βρῆτε.

— Στὸ νερὸ! στὸ νερὸ! ὁρῶνα-ξαν συγχρόνως ὁ Παγγῆς κι' ὁ Μπερ-γκουνού.

— Ἄν τὸν ρίξετε στὸ νερὸ, θὰ ρίξετε μαζὶ του κι' ἐμένα! εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκαν, δὲν τὸν ρί-χνουμε, ἀλλὰ μὲ μιά συμωνία: Ὅχι τὸν ἀρίστης μονάχο στὴν ἄκρῃ κανένας δὲν θὰ τοῦ μιλήσῃ, κανένας δὲν θὰ τὸν προτεῖξῃ πιά.

— Αὐτὸ εἶναι δίκιο, εἶπε ὁ Δάσκα-λος, τοῦ ἀξίζει.

Ὑστερὰ ἀπὸ τὰ λόγια πύξ τοῦ Δα-σκάλου, πού ἦταν σὰν νὰ ποῦμε ἡ κατα-δικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Κομπαιροῦ, στριμωχθήκαμε μετὰ οἱ τρεῖς, — ὁ θεῖος Γάσπαρος, ὁ Δάσκαλος κι' ἐγὼ, — κι' ἀ-φίταμε ἀρκετὸ διάστημα ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνο, πού ἦταν ἀκόμα γονατιστὸς ἀπάνω στὸ κάρβουνο.

Πολλὰς ὥρες, στοχάζομαι, θάμεινε στὴ θέση ἐκείνη ἀκίνητος. Μόνο κάπου-κάπου ξανάλεγε:

— Μετανοῶ!

Καὶ τότε ὁ Παγγῆς κι' ὁ Μπεργκου-νού τοῦ ἐφῶναζαν:

— Πολὺ ἀργά! Μετανοεῖς, δειλέ, γιατί φοβῶσαι. Ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνος, σ' εἶχα καλὸ νὰ μετα-νοήσῃς.

Ἀγκομαχοῦσε καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ἀποκρίνεται ἀπευθείας, ἔλεγε καὶ ξανά-λεγε:

— Μετανοῶ, μετὰ, μετὰ!

Ὅχι τὸν εἶχε πιάσει πυρετός, γιατί ὅλο του τὸ σῶμα τρεμούλιαζε κι' ἀκού-γαμε τὰ δόντια του νὰ κτυποῦν.

— Διψῶ, εἶπε· δότε μοι τὸ πα-ποῦτσι.

Δὲν εἶχε πιά νερὸ στὸ παποῦτσι. Ση-κάθηκα γιὰ νὰ φέρω. Ὁ Παγγῆς ὅμως, πού μὲ εἶδε, μοῦ ὤρναξε νὰ σταθῶ, κι' ὁ θεῖος Γάσπαρος συγχρόνως μὲ κράτη-σε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὁρῶναξε καὶ νὰ μὴν τὸν ξανα-κοιτάξουμε πιά, εἶπε ὁ Παγγῆς.

Διὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμη ὁ Κομπαιροῦ εἶπε πῶς διψᾷ· ἔπειτα σηκώθηκε γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ μόνος του.

— Ὅχι γκρεμίσῃ τὴ σκάλα, φώναξε ὁ Παγγῆς.

Ἀρίστε του τοῦλάχιστο τὴν ἐλευ-θερίαν του, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

Ὁ Κομπαιροῦ μὲ εἶχε ἰδῇ προτῆτερα νὰ κατεβαίνω γλυτρωδῶντας μὲ τὴ ράχη. Θέλητε νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο· μὰ ἐγὼ ἤμουν ἐλαφρὸς, ἐνῶ αὐτὸς ἦταν βαρὺς· ἐγὼ εὐκίνητος, ἐνῶ αὐτὸς ἦναι ὀγκὸς ἀδρανῆς. Καὶ μόλις ἔπεσε μὲ τὴ ράχη, τὸ κάρβουνο βούλιαξε ἀπὸ κάτω του καί, πρὶν προρτῆσῃ νὰ κρατηθῇ μὲ τ' ἀνοικτὰ του σκέλη ἢ μὲ τὰ χεῖρά του πού κτυποῦσαν τὸ κενό, γλύτρωσε μέτῃ στὴ μαύρη τρύπα. Τὸ νερὸ τινά-χτηκε ὡς ἀπάνω σ' ἐμᾶς· ἔπειτα ξανά-κλεισε καὶ δὲν ξανάνοιξε πιά.

Ἐτρυφα μπροστὰ, μὰ ὁ θεῖος Γάσπα-ρος κι' ὁ Δάσκαλος μ' ἐκράτησαν καθέ-νας ἀπὸ ἕνα χέρι:

— Δὲν ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, εἶπε ὁ θεῖος Γάσπαρος.

— Τώρα, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, εἶπε ὁ Παγγῆς, κτυπώντας μὲ τὰ δύο του πόδια τὸ τοίχωμα τοῦ ἀνεβάσματος.

Ἄν δὲν πῆγαν ὅλα καλὰ καὶ γρή-γορα ὅσο φαντάστηκε ὁ Παγγῆς, δὲν ἔ-φταιγαν οὐτε οἱ μηχανικοί, οὐτε οἱ ἐρ-γάτες πού δούλευαν ἔξω γιὰ τὸ γλυτω-μό μας.

Ἡ τρύπα πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ σκά-θουν, ἐβάθηνε ἀδιάκοπα. Μὰ ἡ δουλειὰ ἦταν δύσκολη. Τὸ κάρβουνο πού τρυ-ποῦσαν ἐκεῖ, ἦταν ἀπὸ κείνα πού οἱ ἐρ-
(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΝΗΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΑΜΙΑ

*, 25 Σεπτεμβρίου 1919.

Ἀγαπητὴ μου φίλη,

Τι γίνεσαι; πῶς πέρασες τὸ καλο-καίρι σου; Σάμπως μοῦ γράφεις καὶ σὺ πο-τέ;... Ὅσο γιὰ μένα, ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς, θὰ λάβῃς τὸν κόπο νὰ διαβάσῃς αὐτὰ πού θὰ σοῦ γράψω.

Ἐφέτος ἤρθαν ὅλα τ' ἀδέλφια μου καὶ τὸν πρὶν πολλὸ καιρὸ τὸν περάσαμε στὸ χω-ριό. Χωρὶς καθαυτὸ δὲν εἶναι, γιατί μό-νο τρία σπίτια ὑπάρχουν, στὴ μέση ἀπὸ τὰ κτήματά τους, σὰν νὰ ποῦμε ἐπαύλεις!! Καὶ μόνο πέρα ἀπὸ τὸ δικό μας, ἀπό-μακτρα, πρὸς τὴ θάλασσα, εἶναι τὰ ἄσπρα ἀσβεστωμένα σπίτια τῶν ψαράδων τῆς λί-μνης. (Εἶναι ὅλοι-ὅλοι σαράντα ἄνδρες καὶ ἀνήκουν σὲ μιά οἰκογένεια, στὴν οἰ-κογένεια Γκερέκου, πού ἔδωσε τ' ὄνομα τῆς καὶ στὴ λίμνη.)

Τὸ λέμε ὅμως χωριό, γιὰ νὰ τοῦ δώ-σουμε ἕνα ὄνομα, καὶ ἀφοῦ ἄλλως τε πό-λις δὲν εἶναι!

Ἐκεῖ πού ὁ ἐλαϊώνας ἀπλώνεται ἡ-συχος πρὸς τὴ θάλασσα καὶ οἱ πορτοκαλλί-ες ἀκκωποῦν τὰ φορτωμένα κλωνάρια τοὺς στήκινητα νερά τῆς λίμνης, σπουδαῖα γε-γονότα δὲν μποροῦν νὰ συμβοῦν. Τὸ σπου-δαϊότερο πού συνέβη εἰς ὅλο αὐτὸ τὸ διά-στημα, εἶναι καὶ τὸ πλεόν ἀσήμαντο:

Ἐδῶ καὶ ἑπτὰ χρόνια, σὲ μιά θελλῶδη νύχτα—γιὰ νὰ μεταχειριστῶ ἐκφραση δρα-ματικῇ—τρία κύματα, ὅχι περισσότερα, ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἠπειρὸ ἕνα μικρὸ νησάκι με καλὰμια καὶ τὸ ἔστησαν στὴν ἀμμουδιά, μπροστὰ στὸ μοναστήρι καὶ δίπλα στὸ δη-μόσιο δρόμο.

Αὐτὸ τὸ νησάκι τὸ βλέπαμε μὲ πολὺ ζήλεια, κάθε πού περνούσαμε μὲ τίς ἀδελ-φές μου· καὶ μάλιστα μᾶς ἤρθε ἡ ἰδέα, νὰ τὸ τραβήξουμε στὸ κτήμα μας. Ὅχι φέρναμε φτυάρια, τσαπιά, ἀξινάρια καὶ ὅ-τι ἄλλο χρειάζοταν, θὰ τὸ ξεκολλού-σαμε καὶ σιγά-σιγά θὰ τὸ φέρναμε, σέρ-νοντας μὲ τὴ βάρκα, στὰ νερά μας!

— «Καλὰ, καὶ τί θὰ τὸ κάμετε;» μᾶς ρώτησε μιά μέρα ὁ ἀδελφός μου, πού ἄ-κουσε ὅλα τὰ σχέδια — «Ἀκού ἰδέα! τί θὰ τὸ κάνουμε! τί θὰ τὸ κάναμε ἕνα νησί μπρο-στὰ στὴν πόρτα μας;

— «Τέσσερα βήματα μόλις πιάγουν ὁ-λη του τὴν ἐπιφάνεια, κι' αὐτὴ σκεπασμένη ἀπὸ στεγνὰ καλὰμια! τί ἰδέες σὰς ἔρχουν-ται!»

Μὰ ἐμεῖς ξέραμε σὲ τί θὰ μᾶς χρη-σίμευε τὸ νησί: «Ὅλα τὰ ζωύφια τοῦ κτή-ματος τὰ μερμήγκια, ἐκεῖνα τὰ μεγάλα μαῦρα μερμήγκια, μὲ τὰ στρογγυλὰ γυα-λιστερὰ κεφάλια, πού κάνουν μεγάλες βα-θειὲς τρύπες στὸ ἔδαφος, καὶ πού τὴ νύχτα τρώνε μὲ τὰ λεπτότατα πόδια τοὺς ὅλη τὴν ὥραία χλόη καὶ ἀνοίγουν μακρυνοὺς δρόμους ἀσπρὺς ἀνάμεσα στὸ πράσινο,

αὐτὰ τὰ μερμήγκια, πού μᾶς χαλούσαν κάθε νύχτα τὸ ὥραιο χλοερὸ ἵσιωμα πού ἦταν μπροστὰ στὸ σπίτι, θὰ τὰ πιαναμε ἕνα-ἕνα καὶ θὰ τὰ κοιβαλούσαμε στὸ γη-σί. Ἐκεῖ θὰ ἐξορίζαμε καὶ τίς ἀνιχτο-πράσινες κάμπιες, καὶ τίς πολυποδαροῦσες, καὶ τοὺς πονηροὺς μαῦρους κύνθους, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζωύδια πού εἶναι τόσο σι-χαμένα καὶ ὅμως, σοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ αἰσθανθῇς νὰ πεθαίνουν κάτω ἀπὸ τὸ πόδι σου, ὅχι ἀπὸ εὐσπλαχνία, — ὦ, αὐτὴ χάνεται ὅλη μπροστὰ σ' ἕνα μισοφωγμὸ οὐ τρυπητὸ φύλλο, πού ἀκόμα πρὸ ὀλίγου ἦταν τόσο δρσερὸ καὶ τόσο ὥρατο!—ἀλλ' ἀπὸ τὴ φοβικὴ ἀπὸ τὴν ἀγρία, πού προξενεῖ ὁ κρότος τοῦ σώματος των, ὅταν συντρίβεται κάτω ἀπὸ τὸ πόδι σου.

Μάλιστα! ὅλα αὐτὰ τὰ ζωύφια θὰ τὰ φέρναμε στὸ νησί, σὰν νὰ ποῦμε στὸ Μπερ-τζί, κ' ἐκεῖ ἄς ἔκαναν ὅ,τι ἤθελαν· νὰ δρα-πετεύσουν δὲν θὰ μποροῦσαν, τὰ νερά ὀλό-γυρα ἦταν θαθεῖα! θὰ ἔμεναν λοιπὸν ἐκεῖ καταδικασμένα καὶ ἄς ἀνοίγαν ὅσους δρό-μους ἤθελαν ἀνάμεσα στὰ καλὰμια, καὶ ἄς ἔτρωγαν ὅσα τριαντάφυλλα εὕρισκαν!

Μὰ μιά νύχτα * * * * * θελλῶδη, σὰν ἐκείνη τὴν πρώτη, τρία κύματα, — ἂν καὶ μπορεῖς νὰ τὰ φαντασθῇς καὶ περισσότερα, — ἐσήκω-σαν τὸ νησί μας καὶ τὸ πῆγαν πολλές ὀρ-γυῖες πάρα κάτω.

Τὸ εἶδαμε τὴν ἄλλη μέρα κι' ἀπελπι-στήκαμε! νὰ τὸ φέρουμε ἀπὸ κεῖ πέρα θ' ἄ-τον ἀδύνατο! Τὰ κύματα ἐθύμωσαν μαζὶ μας, ἴσως ἀπὸ οἶκτο πρὸς τὰ ζωύφια, ἴ-σως ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ νησί, καὶ τὸ τρά-βηξαν.

Ἐμεῖς, σὰν δὲν εἶχαμε τί ἄλλο νὰ κά-μουμε, ἐλυπηθήκαμε! Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαϊότερο γεγονός, πού συνέβηκε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ πού εἶναι καὶ τὸ πλεόν ἀσήμαντο.

— Ἀλήθεια, γιατί τάχα νὰ θύμωσαν τὰ κύματα; τὸ βρίσκεις εἰς;

Σὲ φίλῶ,

Ἡ ἀφωσιωμένη σου

KATINA

ΑΝΘΟΦΥΛΛΑ

7.

Τοῦ Μᾶη πού θάβῃ, μὴν τὸ πῆς, γιατί θὰ μοῦ θυμώσῃ· Μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ σοῦ εἰπῶ· Κι' ἄς μὴ στὴν εἴπῃς τόσοι: Σὰν παπαρούνα κόκκινη, δροσάτε σὰ χορτάρι, Ὁ Μᾶης ἔχει τὸνομα καί, Ἀπρίλη εἰς, τὴ χάρι!

8.

Ἀπόξω ἀπ' τὸ σπιτάκι σου, μικρὴ Χωριατοπούλα, ἦρθε ὁ Ἀπρίλης κι' ἔβριξε χροσὴν ἀνθοβορροῦλα. Καὶ τὰ πουλιά, κάθε πού βγῇς μέσ' στὰνθια, σὲ περνοῦνε· Γι' αὐτὴ τὴν ἴδιαν Ἀνοιξή, κι' ἀρχίζουν νὰ σὲ ὕμνοῦνε.

Ψ. Κ.

ΜΙΣΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΠΑΥΗ

Μισσοκότεινη ή κάμαρα. Οι γρίλλιες κλειστές για να εμποδίζουν τον ήλιο, που γέρνει στη δύση, να μπαίνει μέσα.

Καθιστός μπροστά στο τραπέζι, τριγυρισμένος από ένα πλήθος βιβλία, διαβάζω. Μια αναγκαστική μελέτη με κρατάει κλεισμένο δω-μέσα, την ώρα που έπρεπε να τρέχω λυγρότερα, — σαν τα πουλιά που ρχονται και κελαϊδούν απ' έξω απ' το παράθυρό μου — μέσα στα δένδρα στα λουλούδια. Και διαβάζω. Είμαι τόσο βυθισμένος στη μελέτη, που δεν άκουω κάτι αλαφρούς κρότους πίσω μου σ' ασιγανοπατήματα, σαν πνιχτά γέλια. . . .

“Έξαφνα, μπράβι! — Τι συμβαίνει; — Μπα, απλούστατο! Η Λούλα είχε σκαρφαλώσει πίσω απ' την καρέκλα που καθόμουν, και κατακλύσισε απ' το κεφάλι μου στο τραπέζι, πάνω σ' ανοιχτά βιβλία. Την ίδια στιγμή βρίσκουμαι καβαλλικεμένος, πλάγια και πίσω, απ' τ' άλλα διαβολάκια. Τά είχε στείλει ή μαμμά πάνω να ιδούν σιγά-σιγά τι κάνω... χωρίς να μ' ενοχλήσουν!

Κι' αρχίζουν όλα μαζί: Τι κάνεις; — Διαβάζω. — Και τι διαβάζεις; — Μάθημα. — Και τι μάθημα; — Λατινικά. — Και τί. . .

Πάβι! πάρ' την κάτω την καρέκλα μου μόλις προφταίνω να κρατηθώ. — Τι έγινε; — “Α! τίποτα σπουδαίο! νά, ο Γιώργος τράβηξε τα καλλιά της Πόπης, κι' αυτή έκρινε καλό, για να τον πιάσει, να περάσει από πάνω μου.

Στο μεταξύ, ή Λούλα, — το πιό μικρό απ' τ' α διαβολάκια, — καθιστή ακόμα πάνω στο τραπέζι, διαβάζει άργα-άργα: Βιρ-γίλιος.

— Για τον ήλιο λέει εδώ μέσα; ρωτάει και δεν έρχεται έξω, να δής τον αληθινό που βασιλεύει αυτή τη στιγμή!

Μά ο Γιώργος, που θέλει να κάνει το διαβασμένο, παίρνει να της εξηγήσει πως ο Βιργίλιος είναι ένας μεγάλος ποιητής, πού. . . .

— Σάν και σένα πάνω-κάτω, πιστεύω, τον κόβει ή Πιπίτσα.

“Ο Γιώργος, που φαντάζει κιόλας για ποιητής, πειράζεται που του κοροϊδεύουν την ποιητική του αξία κι' όρμάει να εκδικηθώ. Νέο κυνηγητό μες στην κάμαρα, φωνές, κακό. . .

Καταλαβαίνω πως μου είναι αδύνατο να ξεκολλήσω το διάβασμα και θέλοντας και μή, παραδίνω τα όπλα: Κλείνω τα βιβλία. — Διαβολάκια μου, είμαι σκλάβος σας, παραδίνονται τι ζητάτε από μένα;

— Να μ' ας πής παραμύθια!
— Να κυνηγήσουμε πεταλούδες!
— Έγώ λέω να παίζουμε κεράκι!
— “Οχι, κυνηγητό!
— “Όσο μυαλό μου μένει απ' το διάβασμα,

χάνεται τώρα έντελώς απ' τις φωνές τους. — “Όλα με τη σειρά θα πήτε τι θέλετε να κάνουμε. Και πρώτα σύ, Πόπη.

— Να παίζουμε το κεράκι!
— Αυτό μούλειπε τώρα! Βρέ κορίτσι μου, είμαι γώ τώρα, για να παίζω «άνα-ψέ μου το κεράκι;» Δε με βλέπεις που γέρασα; “Άλλος!

— Να μ' ας πής παραμύθια, λέει ή Λούλα.

— Ούτε! Το μυαλό μου, ύστερ' απ' τη μελέτη, θέλει ξεκούρασμα. “Ας παίζουμε κανένα ζωγράφι παιγνίδι! . . .

— Να παίζουμε κυνηγητό!
— “Οχι, να κυνηγήσουμε πεταλούδες!
— Έγώ θέλω κεράκι!
— “Οχι, παραμύθια!

— Σιωπή! “Ο, τι πω έγω θα παίζουμε. “Ετσι δεν κάνουμε τίποτα! “Ας κατεβούμε κάτω στην αυλή.

Σέρνοντάς με από δω, τραβώντας με από κε, με κατεβάζουν θριαμβευτικά στην αυλή.

— Έλατε τώρα να παίζουμε. Πόδια έχετε καλὰ δυναμωμένα, μ' α χέρια δόλου. Να δούμε τώρα, ποιος θα μπορέσει ν' άνεβη στην κορυφή αυτού του στύλου. Ευποληθήτε πρώτα. Να έτσι άνεβαίνουν!

Κοπιάζουν, ιδρώνουν-ή Πιπίτσα μάλιστα ματώνεται λίγο στο πόδι της-άλλα κατορθώνουν στο τέλος όλοι με τη σειρά, να φτάσουν στην κορυφή.

— Να τώρα αυτό το σίερο. Ποιος θα μπορέσει να κάνει μια τούμπα; “Ετσι την κάνουν!

“Όλα διστάζουν μικρό πράγμα τώ-χεις να βρεθής, έστω και μια στιγμή, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια άπάνω!

Σιγά-σιγά όμως παίρνουν θάρρος και πρώτη ή Πιπίτσα κατορθώνει να γυρίσει, αφού την κράτησα στην αγκαλιά μου. Το ίδιο κι' ή Πόπη. Μονάχα ο Γιώργος διστάζει ακόμα. “Αλλά τα κορίτσια τον κοροϊδεύουν: — “Εμείς, κορίτσια, τουμπά-ραμε και σύ, άγόρι και μεγαλύτερος, τρέμεις; ού, φοβιτάρα!

“Η φιλοτιμία του Γιώργου δεν την άνέχεται αυτή την προτροπή. “Αποφασίζει. — Να με βαστάς όμως καλά, μου παραγγέλνει.

Βαρύς, χοντρός καθώς είναι, τρώμαξα να τον γυρίσω. “Αλλά τι φωνές έβγαλει! “Η μαμμά από πάνω πρόβαλε τρομαγμένη, νόμισε τουλάχιστο πως τον πνίξαμε!

“Όλοι τώρα κουρασμένοι, ιδρωμένοι, μ' α περήφανοι!

— Κι' ή Λούλα; — “Α, αυτή είναι μικρή, μόλις πέντε χρονών. Της φτάνει αυτήνη να χοροπηδάει, καβαλλικεμένη στον ώμο μου πάνω.

“Η ώρα όμως πέρασε, πρέπει ξανά να πάω να διαβάσω. Μια λύπη ζωγραφίζεται στα πρόσωπα των παιδιών. Κι'

έπειδή φοβάμαι μήπως οι δυο γραμμές, που χαράζονται λυπητερά στα χείλια της Λούλας — έτοιμης για κλάμα, — με σκλαβώσουν για να μείνω, τρέχω γρήγορα- γρήγορα στην κάμαρά μου, χωρίς να κοιτάξω πίσω μου. . . .
“Εξοχή, Σβέρτος 1919

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΕΥΛΙΕΣ ΚΑΙ ΕΥΛΙΕΣ

— Κοίτα δω, Κατινίτσα!
— Τι όμορφο παιγνίδι! Πού το βρήκες;

— Θα τ' όθελες δικό σου;
— Θα ήτουνά τόσο καλή να μου το χαρίσεις;

— “Αν μου πής κάτι που θα σε ρωτήσω. . . .
— Σάν τί;

— Νά, θέλω να μάθω, με τί σε κτυπάει ή δασκάλα στο σχολείο, με το χάρακα ή με το χέρι;

— Με τίποτα!
— Σά να μου φαίνεται πως θα χάσης τ' όμορφο παιγνίδι. . .

— “Ας το χάσω. “Αλήθεια λέω. Φέτος δεν τις έφαγα καθόλου, και πέσου μόνο δυο φορές.

— Καλά λοιπόν, πέσου. Και για τί αιτίες;

— Περιέργη! “Ας είναι, για την πρώτη φορά, θα σου πω, μ' α για τη δεύτερη, όχι. Λοιπόν μια φορά είχε σηκώσει ή δασκάλα μας 'στόν πίνακα τη Λέλα και της έβαλε να λύση ένα πρόβλημα. “Η Λέλα δεν τ' α κατάφερε κι' ή δασκάλα μας είχε άγριέψει.

Στο πρώτο θρανίο καθισμένες, ή Σοφούλα κι' έγω, ψιθυρίζαμε κάθε τόσο της Λέλας, γιατί τη λυπόμαστε. “Η δασκάλα όμως μ' ας έκασα κι' έφοβόρισε πως θα μ' ας έδερνε, αν δεν ήσυχάζαμε.

Τότε ή Σοφούλα σάπατε, έγω όμως έξακολούθησα να ψιθυρίζω και σε μια στιγμή ή δασκάλα κατεβαίνει από την έδρα και μ' αράπάζει από τ' αυτιά. Με κτύπησε και στα χέρια με το χάρακα. Και στο τελευταίο, αφού βαρέθηκε να με δέρνει, με διέταξε νάντιγράψω το μεσημέρι μια σελίδα από τ' “Αναγνωστικό.

— Πώ, πώ, τι έπαθε ή καμένη μου ή Κατινίτσα! Μ' α έλα τώρα, πές' μου γιατί σ' έδειραν και τη δεύτερη φορά και θα σου δώσω τ' όμορφο παιγνίδι να μου γλυκαθής.

“Η Κατινίτσα που ως τώρα μιλούσε με θάρρος, σχεδόν με περηφάνεια, έσκυψε άξαφνα ντροπισμένη το κεφάλι της και σάπατε. Μ' α έγω έμαθα από την άδελφή της ό, τι ήθελε να μου κρύψει: Τη δεύτερη φορά τις έφαγε γιατί δεν ήξερε το μάθημα.

— Γιατί δε μου το λεγες, Κατινίτσα; τη πρώτη τότες με πρόθεση να την πα-

ρηγορήσω. Πως μούπες και για την άλλη αιτία; Ευλίες και ξυλίες δεν είναι; το ίδιο πονούν.

— “Α, έχεις πολύ λάθος, μ' έκοψε έντονα ή μικρούλα. “Ευλίες από ξυλίες έχουν διαφορά. Κι' ούτε πονούν περισσότερο όταν είναι με χάρακα ή με χέρι ή με βούρδουλα.

— Παρά; . . .
— Παρά πονούν ανάλογα με την αιτία που φέρνει το θυμό της δασκάλας. Νά με δείρουν γιατί ήθελα να βοηθήσω τη συμμαθήτριά μου, δεν πειράζει τόσο κι' ούτε θα μ' ένοιαζε να τ' α ξαναπάθω. Μ' α να με δείρουν γιατί δεν ήξερα μάθημα, αυτός μια φορά μόνο τ' α πάθα.

— Μπράβο, Κατινίτσα μου! χάρισμά σου τ' όμορφο παιγνίδι, αφού, τόσο μικρή ακόμα, ξέρεις να διακρίνης ξυλίες από ξυλίες. “Ενοίωσες πολύ ένωρίς εκείνο που ως τώρα λίγοι κι' από τους μεγάλους έχουν καταλάβει, δηλαδή ότι: για τ' ό ίδιο πάθημα μπορεί να σ' α κώνη κανείς περήφανα τ' α κ' α λ' α ή να τ' α σ' α κ' α τ' α πεινά, έρσόν το πάθημα αυτό μπορεί να είναι τ' α μέτρο της γενναιοψυχίας του ή ή δικαίη τιμωρία του για την παράλειψη κάποιου καθήκοντος. Μπράβο, Κατινίτσα!
Ε. Α.

“ΠΡΩΙΝΟ ΕΞΕΚΙΝΗΜΑ.”

[Με τον τίτλον αυτόν εξέδωθη τελευταία μια λυρική συλλογή νέου ποιητού, του κ. Γ. “Αθάνα. Περιέχει πραγματικούς ωραία κομμάτια και την συνιστώ εις όλους τους φίλους της ποιήσεως. “Ες δείγμα, δημοσιεύω εδώ μερικά μικρά απ' την αρχή. — Σ. τ. Δ.]

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Κι' όταν γιομίζης φουντωτός
το πέτρινο πεζούλι,
Κι' όταν άνθης παράμερα
στον τρύπιο γενεκούλη,

Βασιλικέ μου, όπουθε θες
δός μου κλωνί κλωνάρι:
Την ίδια θάχνη μυρουδιά
την ίδια θάχνη χάρη!

ΡΥΑΚΙ

Με τί χαρά το άστειρευτο
ρυάκι μουρμουρίζει!
“Ανθούς εδώ, τίτες εκεί
κι' άλλου σπαργά ποτίζει.

Ψηλά δουλεύει φτερωτός,
πλένει προικία πιό κάτω,
— Μ' α πάντα έχει τη χάρη του
λυωμένη στα νερά του.

ΚΕΛΑΓΔΗΜΑΤΑ

Στη γεροφόρα του σπιτιού
λαλούν τα χελιδόνια,
Οι στέρφοι βάτοι άνθίζουνε
γλωσσίσσες απ' άνθόνια,

Σπάν του κλουβιού τα κάγκελα
να βγί το καναρίνι,
Κι' όλοι τους ένας γίνονται
σκοπός μέσ' στη γαλήνη!

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. LE ROY]

Ι'. (Συνέχεια)

“Αμέσως ή πλάκα του τζακιού χαμήλωσε κι' οι δυο κλέφτες, χωρίς να χάσουν καιρό, μπήκαν στο υπόγειο που ξέρουμε.

“Εδώ ο Ραντί Γκρί δυσκολεύθηκε περισσότερο ως πού να βρή το κουμπί, που ήταν κρυμμένο σε μια τρύπα τ' α τοίχου. “Ωστόσο το βρήκε, το πάτησε, κι' ή πελώρια πέτρα γύρισε μονάχη της, και φανέρωσε το γερό, άσταλένιο χρηματοκιβώτιο.

— Νά το! έντω είναι! είπε χαρούμενος ο “Αράπης. Ντ' έφυγε από τ' α πο του!

— “Αλήθεια, ψιθύρισε ο “Αρλεκίνος, τί χαρά μας αν, όπως λές, είναι γεμάτο χρυσά λουδοβίκια! Κάναμε την τύχη μας!

Το πήρε στα χέρια του, το σήκωσε, το ζύγισε και το βρήκε βαρύτατο.

— Μπράβο, μπράβο! έλεγε. “Εχει πράγμα μέσα!

Στο διάστημ' αυτό, ο Ραντί Γκρί έψαχνε για το κλειδάκι. Μ' α στάθηκε αδύνατο να τ' α βρή. Στ' α θέση του δεν ήταν, στον κρυφώνα ούτε, στο υπόγειο όλο, πουθενά. “Ο Κάσσανδρος θα τ' α είχε πάρει μαζί του.

— Πως θα κάμουμε τώρα; ρώτησε ο “Αρλεκίνος.

— Ντ' έξέρει, άποκρίθηκε άπελπισμένος ο Ραντί Γκρί. Χωρίς κλειντί ντ' ένοιξαι τέτοια κάσσο!

— “Ας τ' α πάρουμε άπάνω, είπε τότε ο “Αρλεκίνος κι' ας δοκιμάσουμε με τ' α εργαλεία μας. “Εγώ λέω πως μπορεί να σπάσουμε την κλειδαριά.

“Ο “Αρλεκίνος πήρε πάλι το φανάρι, ο Ραντί Γκρί φορτώθηκε το χρηματοκιβώτιο κι' άρχισαν ν' άνεβαίνουν τη στενή πέτρινη σκαλίτσα.

“Αξαφνα, ο “Αρλεκίνος που πήγαινε μπροστά, έκαμε έν' άπτότομο κίνημα προς τ' α πίσω κι' έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή.

— “Ε! τί έπατε σένα; βρυχήθηκε ο Ραντί Γκρί που λίγο έλειψε να κατακυλήσει πίσω, καθώς άνέβαινε φορτωμένος. Τρελλό είσαι! . . . “Ε, “Αρλεκίνο, τί στάτηκες κεί;

“Αλλά ο “Αρλεκίνος, περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός, έτρεμε σαν τ' α φύλλο κι' έδειχνε με τ' α δάχτυλο προς

το μέρος του τζακιού, τραυλίζοντας με βραχνή φωνή:

— “Εκεί! . . . εκεί! . . . Μπροστά μου. . .

“Ενα ζόντασμα! . . .
“Ο Ραντί Γκρί κοίταξε κεί που του έδειχναν. “Αμέσως έβγαλε μια άναρθρη κραυγή, τα δόντια του συγκρούστηκαν από τρέμο, χέρια του και πόδια του παραλύθηκαν κι' άφισε τ' α χρηματοκιβώτιο, που κύλησε στο βάθος του υπογείου.

— “Αμάν, κύριος Βρυκόλακας! λυπητήε μας! Κύρις Φάντασμα, κόμετε τ' α μέγα έλεος!

“Ετσι παρακαλούσε ο “Αράπης με φωνή άγνωρίστη από την τρεμούλα του.

Γιατί εκεί μπροστά τους, αντίκρυ στο πρώτο σκαλοπάτι, στέκουνταν πραγματικώς ένα κατάσπρω φάντασμα, που τ' ας έμπόδιζε να περσούν. Δεν ήτον άσπρα μόνο τα ρούχα του, παρά και τ' α πρόσωπό του. Λές κι' ό,τι είχε βγί από τον τάφο.

“Από τ' α γλωμά χαρακτηριστικά του, απ' την έλαφρά λυπημένη τους έκφραση, κι' από τ' α μεγάλα μαύρα μάτια που σπινθηροβολούσαν από άγανάκτηση, είχαν άναγνωρίσει τον Πιερρότο, τ' α θύμα της περασμένης νύχτας τους, κι' έπειδή ήταν βέβαιοι, πως εί-

χε πνιγί στον ποταμό, έσχημάτισαν την πεποίθηση πως ξαναγύρισε στον κό-

σμο για να τ' ας τιμωρήσει.

Το φάντασμα άρχισε σιγά-σιγά να κατεβαίνει τη σκαλίτσα, κι' όσο πλησίαζε τ' ας τους δυο κακούργους, τόσο αυτοί όπισθοχωρούσαν.

Στ' α μέση της σκάλας, ο “Αρλεκίνος παραπάτησε, άφισε τ' α φανάρι του να πέσει κάτω, παρέσυρε πέφτοντας τ' α Ραντί Γκρί που στέκουνταν από πίσω του, κι' έτσι κατακυλήσαν κι' οι δυο μαζί ως τ' α τελευταίο σκαλοπάτι, όπου έμειναν ξαπλωμένοι κι' άκίνητοι.

Την ίδια στιγμή, οι στρατιώτες με τ' ας Ατυνόμενο ώρμησαν στο υπόγειο κι' ως πού να πής κίμιν, ή Α. Βασιλική “Υψηλότης, ό πρίγκηπας Ραντί Γκρί, κι' ο “Εκλαμπρότατος μαρκήσιος “Αρλεκίνος, βρέθηκαν δεμένοι πισθάγκωνα.

(“Επεται συνέχεια)

KIMON AAKIDHS

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
 λους της: Συμφοραῖκό· Ἀπογοιῶ
 οὐ χάρηκα ποῦ ἔγεινες καλά·
 ἄφε μου ὅ,τι θέλῃς· χειρογράφον
 ἐπιστροφῇ ἀδύνατος· εἰς αὐτὸν·

καλύτερα νὰ προτείνης) *Μισαρό* (ἐλαβα κι' εὐχομαι νὰ μου γράψης πὼς εἶναι πλέον ἐντελὼς καλὰ ὁ παππούς) *Δαφνοστεφὴ Ἑλλάδα* (ἐλαβα νῆαν κι' ἐπέστρεψα παλαιάν) *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* (στὸν τόμο τοῦ 1909 εἶναι καὶ τῶν δυὸ οἱ εἰκόνες) *Φ. Σ. Λαοῦδ.* (γαί') *Σπαρταρινοί* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὥραϊαν φωτογραφίαν) *Ρόδιον Ἄγγελον* (τοῦ 39 καὶ 40 γράψε τες μαζί) *Θοράμβον τοῦ Δικαίου* (μὰ σοῦ ἀπήντησα στὸ 45ον) *Ἀγριοκάτισμο* (γαί, εἶναι ἀρρωστος ἀκόμα) ὅταν θὰ ξαναρχίσουν αἱ συνεδριάσεις, θὰ εἰδοποιήθῃτε) *Δάτιδα* καὶ *Μουσικῆς* (διεβίβασθησαν) *Κουρέλι* (λέγω, ὅτι ἡ χαρὰ σου εἶναι πολὺ δικαιολογημένη) *Διπλάνον* (ἐστεῖλα) τὸ γράμμα σου πολὺ εὐχαριστόν) *Πολύβιον Ι.Ι.* (ἐστεῖλα κι' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις) *Βενετσιάνικη Γονδολιέρα* (ἐλαβα τὸ πρῶτο σου ἀπὸ ἐκεῖ καὶ περιμένω κι' ἄλλα) *Οιδίποδα* (ἐλαβα) εὐχαριστῶ περιμένω καὶ τὸ ὑπόλοιπον δρ. 15,40) *Ταπεινὸν Ἴον* (τοῦ 39 καὶ 40 μποροῦν νὰ γραφτοῦν μαζί) *Ἀλκίην Δήμου* (δὲν ἐστεῖλα γιατί δὲν ἐλαβα) *Σουλιάτισσαν* (ἐστεῖλα, ἔχει καλῶς) *Μικρὰν Ἡρώϊδα* (ὑπάρχουν) *Φρόντον* (τὸ ἐλαβα) *Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς*, *Φιλοπάριδα Ἑλληνίδα* κτλ. κτλ.

Ἀνυπόταχτην (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστεῖλα.)

Παπάκι, Μαγεμένο Βιολί (ἐλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἀγριογάτον, Ρεῖκι τῆς Λιμνοθάλασσης, Ροῆς (ἐστεῖλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 14ην Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 188ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων 77βρίου-Νομβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων]

629. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Καθεὶς, — μὰ ξέρω καὶ καλὰ ; —
Στὴ λύση τὰ δυσκολεῖσθ'...
Μ' ἂν τύχῃ καὶ μὲ τὰ πολλὰ
Πάλι κι' αὐτὸ κατορθώσῃ,
Ὁ λύτης μου στὴ λύση
Ἀπάνω θὰ καθήσῃ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ

630. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι τύραννος γνωστὸς σου,
Ἄν ποτὶς δὲν μὲ πειράξῃς.
Τὰ γράμματα θὰ μ' εὐρουν,
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλ. τοῦ Μέλλοντος

631. Ψαρονόκκαλον

* * * * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γινῶνται κατὰ σειράν: Θεὰ Τετανίς, γλύπτης περίφημος, πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, νῆσος τῶν Κυκλάδων, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἀρρωστικὴ, νομοθέτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεισματάρ. Κρητικῆς

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθοῦν προσεχῶς :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδόσεις πολυτελὲς καὶ περιορισμένη :

Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, μὲ αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἔγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντας

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγὴν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθοῦν τόσα ἀντίτυπα, ὅσαι θὰ εἶναι αἱ μέχρη τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίαι.

Πάντως ὅμως ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχομεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὅστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφονται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

632. Γωνία

+ * * * * = Ρῆμα
* + * * * = Νῆσος
* * + * * = Ἔντομον
* + * * * = Ὅργανον
+ * * * * = Φαινόμενον

Οἱ σταυροὶ ποταμοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μελαγγ. Κρητικοπούλας

633. Κρυπτογραφικόν

12345678904 = Μισοτήν. στρατηγὸς
2369 = Ἀκρωτήριον
314369 = Πόλις τ. Ρουμανίας
482213 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
5234 = Ἀριθμητικόν
643234 = Θεὸς Αἰγύπτου
76961 = Ἐπιθετον
84581 = Θεὸς
9164 = Ἱερὸν
021369 = Ναὸς θεᾶς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀεροναυτοῦ

634—638. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν, ἔξω ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Συία, υἱός, καλή, ζῆλος, Βόλος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὑπερήφ. Ἑλληνόπουλο

639. Ἀριθμητικὸν Παιγνιον

Μεταξὺ τῶν κάτωθι ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύνανται νὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντιθῶσι τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον νὰ εἶναι μηδέν.

11, 5, 44, 25, 5 : X + — = 0

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτάκη τοῦ Ἀέρος

640. Ἀπροσδόκητον

Ποῖον εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ 2 ;

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀνθισμένης Ἀνοῖξας

641. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον περίφημον βασιλεῖα.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Ἀρχαία πόλις. 3. Ἄνθος εὐώδες. 4. Παιρομίδης βασιλεὺς. 5. Φορηγόν. 6. Βασίλειος τῆς Γαλλίας. 7. Τρωκτικόν. 8. Προστακτικὴ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεορίμου Ἀπόλλωνος

642. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν Μούσαν.

1. Δένδρον. 2. Πρόθεσις. 3. Πόλις τῆς Μακεδονίας. 4. Ἀίμνη τῆς Μ. Ἀσίας. 5. Ὄρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θλιμμένης Ψυχῆς

643. Φωνηεντόλιπον

X ρ - χ ρ - τ μ - ν - Μ ρ - * Κ ρ - : - μ - τ - Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθω

644. Γρίφος

ὅλ
ON/φρ οὐς * ιθν * εἶναι ὡς
* *

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τ. Λευτεριάς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 33-34

443. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον.)—444. Πάρος-Πάφος-τάφος.—445. Νόμος-νομός.—446. Μῦθος-θύμος-θυμός.

447. Ι Α Κ Ω Β 448. Ι Μ Α

Κ Η Τ Θ Σ Λ Α Ι Α, (μά-

Β Ε Λ Ο Σ λα, Ἀμαλία,)

Σ Ο Λ Ω Ν Λαμία.) —

Σ Α Μ Ο Σ 449—453. Διὰ

νόος, Μήλος, Θύμα, Ὀμός, (ἡ

Ὀμός), μαῖον.—454. ΑΡΟΤΡΟΝ—

ΑΝΤΑΙΟΣ (Ἀρᾶτος, Ρῆνος, Ὀστούς,

Το Αἰγῶς, Ροῖα, ὈσΟφῆ, Νῆσσα.)

455. Ἀρχεσθαί μαθὼν, ἀρχεῖν ἐπιστή-

σει.—456. Ἡ μέλισσα εἶναι ἐν-

τ ρ ο μ ο ν. (ἡ μέλι-σάν-ἐν το μόν.)

457. Δολιάριον. (δός, ἅ, Ρίον.)—458.

Αισχόλος-Αισχίνης.—459. Ὑδρα—ὕδρα.

460. Ὁ Ἰππολύτος, ἡ Ἰππολύτη.—

461. Λευκάς.

462. Ι Κ Α Ρ Ι Α 463. ΤΡ Α - Ι Α Ν Ο Σ

Κ Α Ρ Ι Α (ροῖα, Ἀραράς,

Α Ρ Η Σ Ἰόνιον, νόσος, οἱ

Ρ Ι Σ νοσ, οἶκος.)—464

Ι Α Μ Ε Ι Κ Ο Ν - Γ Ε -

Α Ρ Α Ν Ο Σ (ΜαΓέ-

της, Ἰταλία, Κόνωπος, Ὀφθός, Νόσος).

465. Ὅπου τις ἀλγεῖ καὶ αἰσὶν τὸν

νοῦν ἔχει.—466. Ἐπὶ τ ε σ σ α ρ α κ ο ν -

τ α ε π η ἐκ δ ῖ δ ε τ α ἡ Δ ῖ α π λ α -

σ ι ς. (Ἐπὶ-τεσσαράκοντα ε-τι ἐκ δι-δέτε

Οἱ ἈΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των δι-
εύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀπο-
στέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν
ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως
δὲν ἐνθυνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἀνάκτορος δρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξ. μὲ παχέα δὲ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 40.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—599]

ἈΝΘΩΝΑΣ

Ἐχοντας στὸ νοῦ μας μερικὲς πρωτό-
τυπικὲς ἰδέας, σχηματίζουμε μιά συν-
τογραφίαν μὲ τ' ἀπάνω ὄνομα, πού μὲ τίς
ἀσχολίας τῆς θαρροῦμε πὺ θὰ ἐπεξεργά-
σῃς συνηθισμένες.

ΜΑΓΝΙΟΛΙΑ

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΦΙΟΡΙ

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΔΑΦΝΗ

ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Γιὰ περισσότερες πληροφορίες : Χρ.
Ἡλιόπουλον, Ἡρίου 16, Ἀθήναι.

[10'—600]

Ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ κάμω λεύωμα Μ.
Μ. σῶ; παρακαλῶ νὰ μοῦ στειλε-
τῶ; τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου. Τὸ καλὸ-
τερο τετράδιον θὰ βραβεύω μὲ μιά κα-
λλιγραφικὴ εἰκόνα. Ἀνταλούζα

[10'—601]

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφισμ. 1919

[10'—602]

Στὴν ἀγαπημένην μας Τσελλὴν Μαν-
δονοπούλαν εὐχόμεθα νὰ γίνῃ γρη-
γορά καλὰ καὶ νὰ μᾶς ἔλθῃ γρηγορά-
—Δάτρις τῆς Μουσικῆς, Φιλοπατρι-
Ἑλληνίς, Κατὶνα, Τεοφιλόβρη.

[10'—603]

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Γιὰ τὴν μεγάλῃ σου ὑποστήριξιν πολ-
λά-πολλά εὐχαριστῶ. Ἐχω πεπο-
θησιν πῶς; ὅλοι θὰ ὑποστηρίξουν τὸ

ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

[10'—604]

Ἐλπίς τῶν Σκλάβων, ὁ ψῆφος
μας καὶ διακόσιοι ἄλλοι στὴ δι-
θάβῃ σου.—Φρονδὸς τῆς Ἑλλάδος,
Φιλοπατρις Ἑλλην.

[10'—605]

ΠΕΙΡΑ'Ι'ΚΕ ΣΥΛΛΟΓΕ, συμμαχοῦνται
Ἀπαντᾷται—Σύλλογος—Ἐνα-
σις—Ἀμφιλογία.

[10'—606]

Πειρακτῆριον! Ἀφ' οὗ εἶσαι παλὺ
καρὲς πολέμου; Ἀπαντᾷται
Σύλλογος—Ἐνασις—Ροῆς—Ἀμφιλογία

[10'—607]

Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν ἐσχάτην, γαίαν
τὸν ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΜΟΝ καὶ ἀντα-
δίδω τὰ ὀφειλόμενα Μ. Μ.

[10'—608]

ΕΠΤΑΛΟΦΟΝ
ΕΝΔΟΞΗ ΝΙΚΗ, περιμένω ἀπάντησιν
εἰς. ΒΕΛΖΕΒΟΥΛ, εὐχαριστῶ, δι-
μαὶ καὶ ἀποστέλλω. ΕΠΤΑΛΟΦΟΝ

[10'—609]

Ὁνειρομένη Πατρίδα, Θλιμμένη
ροπούλα, εὐχαριστῶ. Διαπλά-
πούλα, ψηφίστε με.

[10'—610]

Ἐμαρμένη, Ἡρώς τοῦ 21, Πά-
τριδος Δουλοῦδι, τετράδιόν σου
ἔλαβα; γιατί; Ἀμα Νηρηίδος;
ταλλάζαμε Μ. Μ. τὸ ἔξασι;
Γιάννης Ἀγιάνης